

Legislatívna poprava ulice vo Varíne – koniec ponovembrového hoaxu o slobode pre všetkých

Branislav Michalka

12. novembra 2022 ✚ *Politika* ✚ *Komentár*

Obyčajná dedinská ulica vo Varíne, nachádzajúcom sa neďaleko Chateau Gbeľany a Jungle Parku, nedá spávať už niekoľko rokov všetkým pokrokovým silám na Slovensku. Nesie meno Dr. Jozefa Tisa, ktorý má tú smolu, že nebol komunistickým prezidentom ako Ludvík Svoboda, ani generálnym tajomníkom UV KSČ ako Alexander Dubček, a dokonca ho ani nebalzamovali a neuložili do mauzólea ako súdruha Lenina, inak by určite mohol nejakú ulicu na Slovensku mať, tak ako zmienení súdruhovia.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons / Adrian Tync

Liberálne aj ľavicové prehadzovanie sa v posteli a nespavosť spôsobená touto ulicou na seba najprv nabrali podobu mediálnej hystérie. Pokrokoví občania pekne dohovárali miestnym poslancom, aby zmenili názov ulice. Tí však odmietli. Nasledovalo strašenie a vyhrážanie sa prokurátorom, ale ani to nepomohlo. Nasledovalo referendum, ktoré sa konalo vo Varíne počas nedávnych volieb do samospráv a napriek tomu, že v ňom väčšina zúčastnených občanov hlasovala za zachovanie terajšieho názvu ulice, bolo referendum neplatné, kvôli nedostatočnému počtu zúčastnených.

Avšak aj keby sa zúčastnilo referenda 100 % oprávnených voličov a hlasovali by za zachovanie, nič by im to nebolo platné. Naši poslanci – otvorené hlavičky, poučení a roztúžení svojimi urýchlenými legislatívnymi úspechmi v čase covidového výnimočného stavu, sa rozhodli občanom tú vytúženú novembrovú slobodičku, ktorú budú na budúci týždeň oslavovať, predsa len ešte trochu obmedziť.

Pokrokoví súdruhovia dali hlavy dokopy a už tu bola novela zákona, ktorú do parlamentu predložil poslanec Tomáš Valášek, momentálne parkujúci svoje poslanecké ego v stránickej stajni najpokrokovejšej – v Progresívnom Slovensku. Novelizácia umožní štátu meniť názvy tých ulíc, ktoré mu nepripadajú dostatočne pokrokové, napriek vôli samospráv a občanov. Návrh posunuli poslanci tento týždeň triumfálne do druhého čítania, a tak je viac než pravdepodobné, že ulici vo Varíne definitívne zvoní hrana.

A kto bol autorom návrhu? Nikto iný, než známy progresívny „teológ“ Miroslav Kocúr z Progresívneho Slovenska. Pán ThDr. M. Kocúr, PhD., je „bývalý“ katolícky kňaz, ako nás informuje *Wikipédia* a študoval na *Biblickom inštitúte* v Ríme, *Hebrejskej univerzite* v Jeruzaleme ako aj na slávnej *Gregoriánskej univerzite* v Ríme. Tým dostáva zrušenie ulice, pomenovanej po inom katolíckom kňazovi, nádych určitého ritualizmu, veľmi progresívneho zafarbenia.

Valášek uviedol, že chce návrhom dosiahnuť možnosť zmeniť existujúci názov ulice alebo iného verejného priestranstva, pokiaľ je tento názov neprípustný, napríklad vzhľadom na to, že sú tieto pomenované po exponentoch zločineckých režimov. Ako teda vidíme, čaká súdruha poslanca množstvo práce. Slovensko je totiž posiate ulicami, ktoré nesú mená rôznych komunistických exponentov a kontroverzných osobností rôznych demokratických režimov, napríklad Edvarda Beneša či Vavra Šrobára. Bude mať poslanec Valášek vôbec čas aj na inú prácu, popri tejto zálahe prepisovania názvov ulíc?

Pri navrhovaní sa postťažoval, že v sladkej slobodienke „*pri súčasnej právnej úprave nemajú obce povinnosť zmeniť neprípustný názov ulice alebo iného verejného priestranstva, pokiaľ k jeho určeniu došlo pred 1. decembrom 2020*“. A to je skutočne hrozné, aby mali samosprávy toľko svojvôle. Len neviem, či si spomínate, čo tento režim na svojich počiatkoch hlásal o autonómii samospráv. Kam sa nám tá autonómia podela?

Poslanec Európarlamentu Šimečka hneď po hlasovaní na svojom Facebooku zajasal, v tých najlepších tradíciách socialistickej sloganotvorby: *Parlament hovorí nie Tisovej ulici!* A dodal: „*Názvy verejných priestranstiev a ulíc tak už možno nebudú niesť kontroverzné mená a uctievať predstaviteľov autoritárskych režimov.*“ Skutočne? Uvidíme. Napríklad vo Veľkých Úľanoch, že?

Nech to už bude akokoľvek, táto príhodná novela je signálom, že naši vládcovia už definitívne stratili trpezlivosť neustále sa pretvarovať a hrať sa na slobodu. Majú oni dosť inej, dôležitejšej práce, než sa s nami ďalej hrať. Keď to nepôjde po dobrom, tak sa prijme zákon alebo len nariadenie, najlepšie v zrýchlennom konaní, keďže sme obklúčení dezinformátormi a neposlušným občanom sklapne.

Spomínate si pri tom všetkom ešte na lákavé vízie, ktorými nás vodili za nos „svedkovia slobodoví“ po roku 1989?

Bude ako nebolo

Pamätníci, ktorí zažili 1. máj v roku 1990 si zaiste spomenú na niektoré zábavné súvislosti, ktoré nám boli v atmosfére všeobecného karnevalu servírované ako skutočná podoba „slobody“, chystanej pre nás vo fukuyamovskej globálnej kuchyni. Sviatok 1. mája ešte nebol počas prvého poprevratového roku natoľko ignorovaný, ako je tomu dnes a potrebu zapojiť sa do sprievodu pocítili predstavitelia rôznych, často pitoreskných hnutí a aktivistických skupín. V duchu novej oficiálnej propagandy a v súlade so všeobecným presvedčením, vítali komentátori rôznych médií všetkých účastníkov na nepoznanie zmeneného „Sviatku práce“ s nadšením, ktoré malo naznačovať, že ak by sa do sprievodu zapojila aj japonská Godzila, bude privítaná s otvorenou demokratickou náručou, ako osviežujúce pluralitné spestrenie, prispievajúce k podieľaniu sa občanov na „*správe vecí verejných*“. Ako nás rád balamutil aj náš drahý, posledný federálny pán prezident Havel, neblahej pamäti.

Najzábavnejšie bolo vtedy čítať komentátorov, ktorí by si ešte pred polrokom dali radšej odťať ruku, než aby verejne popreli politickú dogmu o vedúcej úlohe Komunistickej strany (srdečne pozdravujeme pánov Leška, Štrassera i Feldeka) a teraz sa rozplývali nad pestrosťou prvomájového sprievodu. Komentátor bývalého týždenníka Socialistického zväzu mládeže *Mladý svět* zašiel v bizarnosti svojho snaženia najďalej a rozhodol sa uvítať aj radikálnych popieračov ideálov bývalého „tábora mieru“ – novovykvasených mladých skinheadov.

Tí sa tiež dostavili disciplinovane do sprievodu a súdruh (pán) komentátor nám zvestoval, že paleta názorov má byť v tej novej krásnej demokracii čo najpestrejšia, pretože z toho neustáleho bujarého súťaženia ideí rozkvitnú očarujúce kvety ľudovlády. Sčítané a podčiarknuté, všetci sme sa pri pohľade na tú záľahu, sypúcu sa z rohu pestrosti, s radosťou tmolili smerom k budúcnosti, ktorá sľubovala voľnosť, o akej sa nám predtým ani nesnívalo. Viete si predstaviť toho istého súdruha, ako víta mladých súdruhov skinheadov aj dnes? Či ešte horšie, babky ruženčiarky? Únia zavaruj!

Každá saláma sa raz dokrája

Čoskoro po začatí demokratického karnevalu sa však začalo systematicky ukrajsť zo salámky sľubovanej slobody, a to priam salámovou metódou. Keď Bohumil Hrabal v roku 1969 demonštroval práve na príklade salámy v špajzke svojho rodného domu, ktorú pri tajnom odkrojení deti vždy zavesili o trochu nižšie, aby oklamali svoju mamičku, ako komunistický režim v onom roku pomaly priťahoval slobode kohútiky, možno netušil, že nechtiac prišiel na názov dnes už všeobecne užívaný pre neomarxistický pochod inštitúciami.

Salámka našej nevybojovanej a darovanej slobody bola rok čo rok kratšia, európskejšia a stále viac pripomínala ohlodaný motúzik, ktorý zostal zo sľubovanej salámky komunistickej a visel 40 rokov. Zaťažený z času na čas nejakým nepriateľom ľudu. Naša ponovembrová salámka sa však krájala pomaly a sústredene.

Tu však odrazu prišla doba katalizačná, doba covidová. S ňou prišli výnimočné stavy, úradné uzávery, bubliny, vakcinačný i testovací teror, a ako vymoženosť najväčšia – zrýchlené prijímanie zákonov, či ich nahrádzanie úradnými rozhodnutiami. Naši globálni páni a vládcovia sa rozhodli všetko urýchliť a ich domácim sluhom sa to nesmierne zapáčilo. Až tak, že dokonca aj ultraliberálna mimovládky *Via Iuris* musela tento týždeň skonštatovať, že počas tohto volebného obdobia „zo 403 prijatých zákonov neprešlo štandardným legislatívnym procesom až 97 z nich, čo predstavuje zhruba 24 percent“. Pre porovnanie, za minulých vlád to bolo 5,27 a 5,8 percenta.

To sa nám to v tom výnimočnom stave ale veselo vládne. A nielen na Slovensku. V Česku poukázal na rovnaké záľuby politikov ústavný súd. *Via Iuris* ďalej píše: „*Hoci pandémia ustúpila, nastavený trend bagrovania zákonov mimo štandardný zákonný postup pretrváva aj v roku 2022.*“ Tak, tak, tú pandémiu zoslalo politikom samo nebo. Politické nebo, samozrejme. To je hneď vedľa hereckého a rockového.

Kto rýchlo dáva, dvakrát dáva

Skrátené legislatívne konanie síce podľa *Via Iuris* možno aplikovať iba v prípadoch týkajúcich sa ohrozenia ľudských práv a základných slobôd, ohrozenia bezpečnosti, ak štátu hrozia značné hospodárske škody a podobne, avšak to je v podstate hocikedy, ako sme mali možnosť vidieť. Veď ktorá udalosť by sa nedala vykladať ako ohrozenie ľudských práv, keď ohrozením ľudských práv je už aj to, keď si niekto myslí, že

rodina sa skladá z muža a ženy? Alebo to, že niekto hovorí o firme *Pfizer* a úradníkoch EÚ, ako o skorumpovaných parazitoch? O ohrození bezpečnosti ani nemusíme hovoriť. Na úbohú Slovenskú republiku sa valí armáda dezinformátorov, vonkajších aj vnútorných, tak sa predsa nebudeme zdržovať nejakými zdĺhavými procesmi. A hľa, odrazu je tu nové legislatívne opatrenie, ktoré umožňuje vláde postihovať, vypínať, trestať alternatívne médiá neobmedzene.

To všetko, podobne ako úradnícka šikana v čase covidu a urýchléné čarovanie so zákonmi, v tak krátkom čase, že hydra populistickej reakcie nestačila ani zalapať po dychu.

Premýšľate, či bude u nás prijatý zákon na ochranu LGBT+ komunity, registrované partnerstvá, alebo dokonca pokrokové manželstvá? A to aj napriek vôli ľudu, z ktorého údajne pochádza všetka moc v štáte? Alebo napriek tomu, že sa nenájde dosť hlasov v parlamente? Žiaden strach, veď neprijať niečo také by bolo ohrozením ľudských práv, nie? Rýchly úradný postup, nariadenie v čase ohrozenia, „dočasná“ administratívna úprava, trochu výnimočného stavu, a už bude všetko inak.

Vznikne hospodárska kríza, následkom neschopnosti súčasnej vládnej garnitúry a vďaka jej proaktívnemu atlantickému rektolezectvu? Tým lepšie, bude tu aspoň dôvod na rýchle prijímanie zákonov, najmä vtedy, pokiaľ by sa neprogresívni dezoláti začali v uliciach príliš rozťahovať. Možností je na tisíc, stačí sa len posnažiť. Niektorí súdruhovia poslanci zaiste len krútia hlavami: Ako mohli doteraz prehliadať také skvelé parametre našich zákonov, ktoré umožňujú vysporiadať sa tak rýchlo s hydrou tmárstva?

Ako? Nuž jednoducho, nedostali na to príkaz a povolenie zhora. Akonáhle prišlo a s nadšením si ho vyskúšali počas covidovej dvojročnice, už sa ho, ako vidíme pravidelne, nevzdajú.

Nezabúdajme ako s nadšením hlásili poslanci Národného zhromaždenia vo Francúzsku, počas revolúcie: prijímanie zákonov sa revolučnou centralizáciou a odbúraním lokálneho partikularizmu a výsad užasne urýchlilo. Kým prijatie nových daní muselo francúzskemu kráľovi schváliť 12 lokálnych parlamentov, odrazu sa dali s partiou uvedomelých poslancov prijímať zákony, tlačiť revolučné papierové peniaze a vyberať dane rýchlosťou delovej gule.

A tá teraz spanilo letí aj ponad Slovensko. Možnosť, žeby sa ju v dohľadnej dobe podarilo zastaviť, je zrejme veľmi malá. Progresívni poslanci, držitelia rána, na nej sedia ako prikutí, s odhodlaním baróna Prášila doletieť čo najďalej. Najlepšie až do stredu nepriateľského tábora.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/legislativna-poprava-ulice-vo-varine-koniec-ponovembroveho-hoaxu-o-slobode-pre-vsetkych/>